

mod Regeringens Politik, men det synes, som om Venstre under denne Kamp lige- som blev bange for at sejre helt og fuldt. Der har været en underlig Vaklen, en underlig Vankelmødighed inden for Venstres Rækker, en underlig Uklarhed og Uensartethed i dets Optræden i denne Valgkamp, og denne Uensartethed og denne Vaklen har særlig vist sig over for Socialdemokratiet. Der har været Egne af Landet, hvor Venstres Mænd have gaaet i Alliance med Socialdemokratiet, og det har vist sig, at paa disse Steder er Resultatet blevet bedst. Men der er andre Steder, hvor man har været bange for en saadan Alliance, hvor Venstres Presse bestemt har optraadt herimod og fraraadet den, og hvor vi have set, at Venstres ledende Mænd have rystet af Socialistforskrækkelse. Folk, som tidligere have kaldt Alliancen mellem Venstre og os for den sundeste og sandeste, ere nu blevene bange for denne Alliance og ere løbne til de moderate for at søge Bistand. Heldigvis har det jo vist sig paa saadanne Steder, at Socialdemokratiet har været stærkt nok til at klare sig selv. Jeg tænker paa saadanne Byer som Horsens, Fredericia og Næstved, men der er andre Steder, hvor Venstre blev bange, og hvor man derved har givet Højre Sejren, f. Eks. i Vejle, hvor Splitelsen medførte, at Højre fik valgt 7 Valgmænd og derved reddede et Landstingsmandat i 10de Kreds. Det havde været muligt at erobre endnu et Mandat fra Højre, men Venstre blev her bange, turde ikke indlade sig paa Alliance med os, og derfor fik de ogsaa Nederlaget at føle, saaledes at det blev Højre, der gik af med Sejren, og Højre, som her vandt et Landstingsmandat, som det ellers under andre Omstændigheder ikke kunde have faaet. Det samme var Tilfældet i Ribe, hvor Venstre ogsaa var forskrækket og ikke turde stemme sammen med vort Parti. Resultatet blev da ogsaa her, at Højre fik valgt to Valgmænd og muligvis derved ogsaa i denne Landstingskreds reddede sig et Mandat, som det ellers ikke vilde have faaet. Hvad Socialdemokratiet angaar, have vi jo ikke haft den Glæde at kunne faa valgt nogen Mand ved det afholdte Landstingsvalg, og skulde Resultatet maales efter dette, havde det jo for vort Parti været et meget uheldigt Valg. Men saaledes kan man jo ikke dømme. Vi have paa mange Steder vundet en Fremgang, som har overrasket os. For 8 Aar siden fik vi ikke valgt en eneste Valgmand i de Kredse, hvor der nu har været Landstingsvalg. Denne Gang

lykkedes det os at faa valgt 42. Det forekommer mig at være en ret betydelig Fremgang, endogsaa saa stor, at gamle Berlingske Tidende blev forskrækket nogle Dage efter Valget og sagde, at nu maatte alle Partier rigtig slaa sig sammen for at kunne bekæmpe os. Ude i Landet lykkedes det os jo kun at faa valgt en eneste Valgmand, men vi kunde opvise betydelige Minoriteter rundt omkring i de forskellige Sogne, saa at dette Valg bærer Vidnesbyrd om, at Socialdemokratiet er i rask Fremrykning ude omkring i Landsognene. Vi have derfor, som sagt, ikke andet end Grund til at glæde os, vi kunne kun beklage, at Venstre blev bange under Valgkampen. Resultatet kunde ellers være blevet bedre. Højres Nederlag kunde være blevet større, et Par Mandater kunde det have mistet, i hvert Tilfælde et Mandat. Men Skylden herfor er ikke vor; Skylden er de frygtagtige Venstremænds, som ikke længere tør stemme sammen med Socialdemokratiet.

Ved denne Rigsdags Aabning staa man for en stor Del meget usikker og uvis. Regeringen har været ret hemmelighedsfuld. Der har jo ganske vist kort før Rigsdagens Aabning været et Par af Ministrene ude og tale ved et offentligt Møde ovre i Randers, men der fik man intet at vide om, hvad Regeringens Planer og Hensigter var for den kommende Rigsdagssamling. Da den højtærede Finansminister talte ved Finanslovens Forelæggelse, tumlede han kun med Tal, men heller ikke han forraadte, hvad det er, Regeringen egentlig tænker paa i denne Samling. Jeg siger: vi staa ret uforstaaende over for, hvorledes Arbejdet skal ledes i Vinter, hvad der skal komme frem i de kommende Tider. Der er navnlig en stor Reform, som sikkert mange blive urolige efter og længes efter maa komme frem. Jeg tænker her paa den kommunale Valgretsreform. Det var jo et af de Løfter, som blev hilst med største Glæde, den Gang Regeringen i Fjor tiltraadte. Men hele forrige Samling hengik, uden at Regeringen gjorde mindsté Mine af at ville indfri dette Løfte. Nu har senere Regeringens Chef ovre paa Fyn ved et Vælgermøde, da han blev spurgt om det — ikke af egen Drift, men efter at han udtrykkelig blev spurgt om, hvad Meningen var — svaret i saa valne og ubestemte Udtryk, at man ikke kan forstaa, hvad egentlig Regeringens Hensigt er. Han sagde, at han var ikke bange for at kræve Taalmodighed af Vælgerne og vilde ikke komme